

13.

Sàigòn, những ngày đầu tháng 9/1976

Tôi có những mối vò xé riêng chẳng thể giải bày cùng ai. Tôi thương mẹ tôi thật nhiều, nhưng bà không phải là người để tôi nói lên những tâm sự. Tôi cũng khinh bỉ đám bạn chung quanh chỉ biết cười đùa chốc lát mà không bất cứ kẻ nào có khả năng len lỏi vào tận sâu trong gốc rễ tâm hồn tôi.

Tôi cũng đâu là thứ bất tài!

Điều chua xót phải nhận là lời anh Ngọc đã đúng. *Sau anh, không một ai có khả năng đưa tiếng đàn tôi lên cao hơn nữa.* Chẳng phải vì không có người tài giỏi hơn anh, mà chính bởi ***không ai vừa yêu tiếng đàn lại cũng vừa yêu được con người điên đảo của tôi.***

Những lẽ này, làm sao bày tỏ?

Tôi lại kiêu hãnh quá đến không bao giờ muốn mở miệng van xin bất cứ ai, nhất là anh Ngọc, một sự chia xẻ.

Có lúc sao nghe nhớ Nguyễn tái tê khi từng một lần, ***Nguyễn hiểu được*** nỗi vò xé này của tôi nên đã kín đáo dùng câu chuyện về Nguyễn Du, khi đã già mà vẫn còn nhận ra sự quỵến rũ của công danh, để biểu tượng cho tôi.

Buổi chiều cuối trong chuyến Dalat vừa qua, trên những bước dạo chậm chậm với Lâm Đồng nơi con đường Bờ Hồ, tôi nghe nàng nói:

“Em hiểu chị cô đơn dường nào. Ngày trước chị vẫn cô đơn nhưng còn có cái ảo ảnh anh Ngọc làm ám kỷ niệm. Nhưng kỳ Dalat này, rõ ràng là chị trống rỗng vì ảo ảnh đã vỡ.”

Lúc ấy tôi đáp lời Lâm Đồng (một cách thật kiêu ngạo giấu diếm):

“Nhưng mà chị cũng mừng theo điều ấy, bởi khi không còn ảo ảnh, chị trở lại thực tế và thôi hết khổ đau.”

Cũng buổi chiều đi với Lâm Đồng trên Dalat, từ trong tiềm thức BỔNG TRỜI DẬY Ý MUỐN QUYẾT TÂM tạo lập cho mình một cái công danh ở tương lai.

Dù vậy, tôi vẫn không biết mình đang đi tìm điều gì. Lắm lúc trốn chạy chính mình, tôi tự nhủ: *“Rồi sẽ gặp được niềm mơ ước, miễn là kiên nhẫn. Thượng Đế không bao giờ bỏ rơi kẻ khốn khổ.”*

Nhưng mà, thật thì tôi đang đi tìm cái gì?

*/ Một buổi tối đánh đàn trong *café* Thụy với bè bạn, có hai người khách ngồi nghe một cách thật chiêm ngưỡng. Một người dáng cao cao cứ nhìn về tôi, điệu áy náy.

*/ Một đêm khác đi uống rượu với Lâm Đồng và người yêu của nàng, tôi say quá và cũng cảm nhận được sự thương quý của cả hai dành cho.

Chúa ơi! Tôi đi tìm cái gì và trốn chạy cái gì đây?

*/ Lại cũng một đêm đi uống với Bình và chị Huệ, tôi nghe chị nói: “*Nguyễn lại nhà mình.*” Vậy là run rẩy toàn thân.

Tôi không biết mình đi tìm cái gì, nhưng BIẾT cái gì mà mình đang muốn chạy trốn. *Trốn chạy Nguyễn và tám tình vỡ tan tức tưởi.* Không bao giờ tôi còn dám đi ngang con đường Trương Minh Giảng có ngôi trường Đại Học Vạn Hạnh. Và luôn luôn vẫn van nài Thượng Đế cho *đừng bao giờ gặp lại Nguyễn*, nhất là gặp với ai đó tôi không hề quen.

Lâm Đồng và Lương không có thiện cảm với Nguyễn nên tôi không nói gì với họ về Nguyễn. Nhưng lại nói cùng Bá trên Dalat khi nghe Bá kể rằng có gặp chàng đi với người vợ sắp cưới:

“*Nếu còn thương chị thì xin tuyệt đối đừng nhắc gì đến Nguyễn trước mặt chị. Nguyễn có quyền làm điều gì Nguyễn muốn, nhưng với chị, xin hãy tôn trọng mà xóa bỏ giùm tên Nguyễn từ đây.*”

Tôi cũng nói với chị Huệ những lời tương tự.

*/ Một đêm khác trên Dalat, bên ngoài sương rơi rung rúc, bên trong căn phòng khách ấm của nhà Lâm Đồng, cả một đám bạn trai gái trẻ tuổi ngồi lặng yên nghe tiếng đàn của tôi.

Tôi yêu vời vợi cây *violon* của mình mà không bao giờ nữa anh Ngọc và Nguyễn còn được quyền thân cận. Âm ảnh về anh đã chết để muôn đời tôi xếp lại các kỷ niệm cũ, kiêu hãnh bóp nát tiếng nấc của mình, nhìn mọi ước mơ xưa đang luồn vào giữa các kẽ tay mà bay bay đi.

□